LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, decz. 15. 1867. 37. szám.	**Gyüjtőknek** **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

A kvótás paradicsom.

Közösügyes bölcsek! mondjátok meg hát már
A jogfeladásnak vége mikor szakad?
Hol van az annyiszor emlegetett határ
Melyen a **bölcs** szerint tullépni nem szabad?

Bizony bizony mondom nektek gyászvitézek!
Szép hazánk határán jóval tul vagytok már,
Ha müveitekre vissza vissza nézek . . .
Tekintetem csak is tévedt nyomokon jár.

Még az is eltévedt, a kit **bölcsnek** hivnak,
Kiről mondják, hogy a nép bizalmát birja?
Ily botlás után egy igaz hazafinak . . .
Arczába szöknék a szégyen égő pirja.

Drágán van fizetve szabadságunk ára,
Harmincz milliónyi óriás kvótátok . . .
Tiz álló évekig a népnek nyakára . . .
Egyetlen egy „**igen**" szóval rá róttátok.

Sőt, kik a hatalom zsoldjaiban állnak . . .
S kik a zsiros konczért készek porba csuszni,
Az osztrák állami tenger adósságnak —
Eléggé vakmerők vakon neki uszni.

És a mi még furcsább, olyan adósságot
Akarnak ez urak betáblázni most ránk:
A miből tizennyolcz évekig csak jármot
S rablánczot kovácsolt számunkra az osztrák.

Ilyen alku mellett — mikép több bölcs mondá:
Paradicsommá lesz ez a szegény haza!?
Én is azt hiszem, hogy csakugyan lesz gond rá
Hogy Somsich s Pulszkynak legyen majd igaza.

Ismerjük Ádámot s Évát az édenből . . .
Ruházatjok volt egy fügefa levele, —
Bizony mi magunk is kifosztva mindenből
Ily paradicsomba cseppenhetünk bele.

LUDAS MATYI.

E számhoz van mellékelve a LUDAS MATYI és A NÉP SZAVA előfizetési felhivása.

Eredeti levelek.

XLV.

Téns uram!

Kállóba vagyok most, de valahogy azt ne gondolja kigyelmed hogy ezt a levelet az egyesből irom s valami quóta vagy közösügyes marha lopásért tartózkodom itt. Becsöditettek a vármegye gyülésére bennünket ides téns uram! hanem hát a vármegye házánál most nagy mosás van, osztán hát elhalasztották a gyülést hétfürül keddre, e vigett most osztán egisz addig várakozom a mig vige lessz a mulatságnak. —

Táblabirókat akarnak most választani három szálat, meg osztán szógabirót, — bezzeg van is ám a lépre légy elég, annyi a sok ídes ecsém meg sógorom, hogy szintugy elhül belé az ember.

Hanem hát lássa kigyelmed téns uram! csak annyit mondok én, hogy ha a fenét hizóba be lehetne fogni, csak Kállóba kék jönni vélle, mert itt meghizhatna sok ember becsületén. — Mindazt igéri itt a kortes, hogy „egye meg a fene azt a csepp vért is bennem a meik te melletted nem lesz ecsém" hanem osztán még is addig kinálja mindegyik magát annak a fenének, hogy ha egy másik jön a kinek igéretet kell tenni, hát annak is csak azt mondja a mit a másiknak mondott, s éppen innen ered osztán az, hogy még a fene is rá ún a kortesvadászatra.

Az oszt rettenetes furcsa dolog, hogy hát még a verestollas deák urak is azt mondják, hogy ők baloldaliak. Még ezek is azt danolják hogy:

„Némely urak azt ugatják:
Negyvennyolczat nem akarják . . .
Csak azért is dongó."

Hej be jó is a mikor az ember nem szorul arra, hogy más ember kegyelméből kellessék élni, mert hát akkor nem kintelen véle az ember, hogy olyan nótán tánczoljék, mint a milyet azok fütyülnek, a kik mindég a magok javára dudolnak.

Hanem ni téns uram! ugy hallom hogy ujévre olyan ujság is lesz, a mi minket akar kifiguráznį? azt mondják, hogy valami nyulbőrön hizott irástudó ifju zsidó akarja irni azt az ujságot? — osztán a minisztérjom fizeti majd érte, ha minket majd kifiguráz. Ebalelke zsidója! dejszen jól a nyakába akassza azt a zsidó miatyánkot, ha mi vélünk ki akar kezdeni, majd én is kóser csapót kötök a karikás végire, s olyant suhintok azon a taplónak való bőrin, hogy még Mózses is pert kezd ellenem miatta.

Hej uram téns uram! keservesen esik akkor a viczczelés akár ki cselekszi, mikor szamárságból meg gyávaságból bele mászott bogár után valaki a m e g k ö v e t e m a l á s s o n b a. Épp olyan a, mint mikor valaki nagyon éhes, és nem lévén mit enni, kinjába elkezd fütyölni; egye meg a feki az olyan jóllakást.

Téns uram! még ugyan adakozó nyavalyába van az a jobboldal ott az országgyülésen, hogy olyan erősen megszavazza a quótát, — biz uram! csak azt mondom én az ilyenre, hogy mikor az alázatos koldus több pénzt ád ki mint a mennyit bekoldul, bizonyosan lopja az a többit.

Nem is jól megy az ott az országgyülésén lássa kigyelmed! mert hát az a sok ember agyba főbe gágogja ott egymást, s utoljára csak a „s z a v a z z u n k" düti el a dolgot akár jó, akár nem jó; — sokkal okosabb volna olyan derék becsületes igazándi magyar embereket választani birónak vagy hat szálat, a kik osztán abból a sok hiába való beszédekből ki ókumlálnák az igasságot, oszt azt mondanák, hogy ebalelke sok szószaporitója, most már igy meg igy lesz ni; oszt a ki egy szót szól ellene, hát agyon Ludas Matyizzuk. Majd meg látná kigyelmed! hogy másképp néznе ki a quóta meg a státusadósság.

Arra meg lássa téns uram! csak annyit mondok, hogy a zsidókat emánczipálják, hogy — ha már az istenteremtettéket csakugyan emberekké akarják tenni: — hát ne figurázzák ki, mint a hogy Jókai uram cselekszi, mert hát a már nem becsület, mert hát mire való az a farizeus tempó: „akarom is, nem is" „kitakar, betakar, tudja fene mit akar" — ugy is kimutatta már Jókai uram hogy mi lakik a szivébe, — mentegetődzik is érte váltig, pedig hát ü keméknek is czupász már, jobb volna ha históriát irna, ugy is az az ü mestersége, mert hát ott változtathatja a mondirját a mint neki tetszik, de az ország dolga ám nem teátrum.

Láttam abba az Üstökös ujságba, hogy a miniszter urhoz bekukorikol egy kakas, — csak azt mondom, hogy ugy jár a miniszter ur vélle mint a Jézus Krisztus, hogy a harmadik kukorikolásnál el lészen árulva. Nem tud a kokas a katonásdihoz, épp ugy mint a tyuk az abc-hez, annak vagyok én a mondója.

Karakán Marczi
gulyásbojtár.

XLVI.

Thekünthethes szerkhesztü or!

Mikhur meg vetthem ezthet a Ludas Matyhi ojságot, a Rifkele majd meg etthe nekem, azt mundtha, hugy jubb lett vúna, ha egy thötütt kóser libát vetthem vúna; de mikhur meg jütth az ojság, ulyan jó khedvébe esett, hugy akh váj! még suhsem látham thübbet. Hát még mikhur ulvastham, huyy sheft is van benne, hugy utt van a Szabulcs vármegyébe a suk juh, juthányusun khapható nyólbür, csakh akkhur ürülthe igazába, muntha nekem: „na lében Jaszli fugadjal kéth liferást, a khi mind meg sefthelje a sok nyolbür.

Elis khüdtem mán hugy meg khell venni, merth tapaszthaltham, hugy utt a humukus thájikun fáin a nyólbür, hiszem hugy Iczhag meg Zélik ju utsun mind meg vheszik.

Isthálom tekhüntethes szerkhesztü or! hugyha megthürthénik még valahun ilyen sheft, thessik az ojságba belephingálni, mert must nagyun megbhuktam annak a légáthosnak a purthréjával, annak a diákos Fherencz nagy ornak még ezelütt khapván khapták 1 furintir oszterajkise, de must ha khinálum, még rám murdulnak, hugy thán én is pecsuvics vagyuk, azir hugy árolom, must tehát huzzá fughuk a bür kereskedésbe.

Ezzel maraduk thisztelbje

Phoreoz Jaszli
bocher.

Adomák.

1854-ben a Felség alföldi körutja alkalmával Debreczent is meglátogatván, onnan a város gyönyörü ötös ugynevezett czifra fogatján szállitatott tova. A Felségnek megtetszvén a kocsis hajtása, ki csak ujja hegyeire szedett gyeplőszáron kormányzá a szilaj öt pej csikót kérdé: mióta van keze alatt azon fogat? Mire János hátra fordulva büszkén felele:

„Bizony nagyságos uram! ezen az öt tátoson hordoztam én már Kossuth ő excellentiáját is.

Mikorjában a zsandárok először megjelentek Pesten, biz azoktól tartózkodott minden becsületes ember, hogy valamiképen belé ne kapczáskodhassanak, — mert hát azt megkell adni nekik, hogy durva pokróczok voltak a czivilisták irányában; hanem azért az inas gyerekek kiviczczelgeték bizony őket is.

Egyszer egy suszterinas találkozik egy szabóinassal s nem véve észre, hogy háta megett épen egy policzáj kullog — azt kérdi a szabóinastól:

„Te Miska! tudod-e miben különbözik a zsandár az ökörtől?“

Erre a szóra persze a policzáj rögtön nyakon csipi az inast s kezdi czibálni a hajánál fogva, hogy most hát mondja meg miben különbözik?

„Jaj kérem ne bántson, — rimánkodék az inas — inkább semmiben sem különbözik.

Ebben aztán megnyugodott a kegyes policzáj s szabadon eresztè a suszterinast.

A káplán és a principzipális együtt pipázgattak a tornácz alatt.

A disznók pedig együtt ettek a válunál. A csürhe között volt egy agyaras vén „siska“ disznó is, mely egy süldő malaczot erővel elhajtott a válutól. Ezt látja a káplán s azt kérdi a paptól:

„Ugyan miért marja el az a vén füles azt a szegény kis malaczot?

— Hát azért, mert az a malacz vidéki csürhéből került ide, s nem annak a vén fülesnek a fajából való. —

„No bátyám — szól a káplán keserüen — csak látom én, hogy még ennek a disznó csürhének is van esperese.“

A 48-iki országgyülésen Klauzál, báró Babarczinak állitásait czáfolgatván, midőn beszédjében a báróra czélozva e szavakat mondá: ezen ember.“ Babarczi felpattant s mérgesen kiállta: „én nem vagyok ember.“

— Bocsánat vága vissza Klauzál — én a bárót eddig annak tartottam, hanem miután ez ellen maga tiltakozik, ezután nem tartom embernek.

Az f... i rektornénak már böjtben kikeltek a kis csibéi s szép idő lévén kieresztette egy kissé az udvarra. Azonban a háztetőn leskelődő varju egyet szerencsésen elkörmölt s nem kérve rá még engedélyt sem, tovarepült vele. A rektorné ezért a mint jajveszékelne, a szomszéd udvaron pipázgató tiszteletes átkandikál a keritésen s kérdi:

„Mi baj van rektorné asszonyom?“

— Hát tüz égesse meg a varjuját, alig eresztettem ki a kis csibéket, mingyárt elvitt egyet.

„Milyen volt az a varju?“

— Hát olyan pápista varju volt biz a, hogy a hóhér puskázza le. —

„No akkor ne busuljon rektorné asszonyom — vigasztalá a pap — ha pápista varju volt, bizonyosan vissza hozza, mert hiszen csak meg nem eszi a hust ebben a nagy böjtben.“

Ellopták a szegény ember lovát s keservesen panaszkodott Mózes korcsmárosnak. Mózes vállat vonitott reá mondván:

„Mi khüzüm nekhem ahhuz.“

De csak faggatódzik a szegény ember:

— Hallod-e Mózes! a te réveden kellett az én lovaimnak elmenni.

Mózes ismét vállat vonit, mondván:

„Mi khüzüd nekhed ahhuz?“

Kilátásaink

I.

Miután az országgyülés majoritása a kvótát megszavazta, az államadósságot pedig elvállalta: biztos kilátásunk van arra, hogy a pénzügyminiszter ilyenforma csendéletképekkel fog kedveskedni uj év után.

Tigriskörmök.

Lefolyt a kvóta-vita, tehát meg lett alapitva a h á n y a d.

Ugyan mi lenne a legjobb kadentia erre a szóra, hogy hányad?

Hát az édes atyámfia! hogy ez a hányad bennünket aligha meg nem h á n y a t.

Menkő sok pap van ott az országgyülési jobboldalon, kik füleiket nem igen billegetik máskor, csak mikor zsiros miniszteri hivatalról van a szó. Mikor ezekre gondolok, mindig eszembe jut a czigány adoma, midőn a more szivesen lerágta a hust a konczról, hanem aztán mihelyt arról lett szó, hogy hát ezt a tuskót ki hasogatja fel, akkor mingyárt azzal állott elő: „s z ó l j m á r d á d e t e i s."

Alter és Kiss, Monaszterli és Kuzmik urak boltjaik felébe aranyozott nemzeti czimert függesztvén azt is oda pingáltatták: c s á s z á r i k i r á l y i u d v a r i s z á l l i t ó k —

Ludas Matyi már most arra kiváncsi, hogy vajjon kinek a boltjából fogják megrendelni a nem sokára szükséges p e l e n k á t.

Mióta a nagyobb hidegek beállottak, a varjuk nagyon csoportosulnak a szemétdombok körül, s olyan károgást csapnak a dögön, mintha csak ő k i s é p e n most a l a p i t a n á k m e g a k v ó t á t.

A minap már siratni kezdtük Székesfehérvárt, hogy régi jó hirét befesteti „F e k e t e" sárgára. Azonban korán észrevette a dolgot s ijedtében ugy elfogadta Győr városának átiratát, hogy még a sárga Fekete szine is kék zöld lett rémültében.

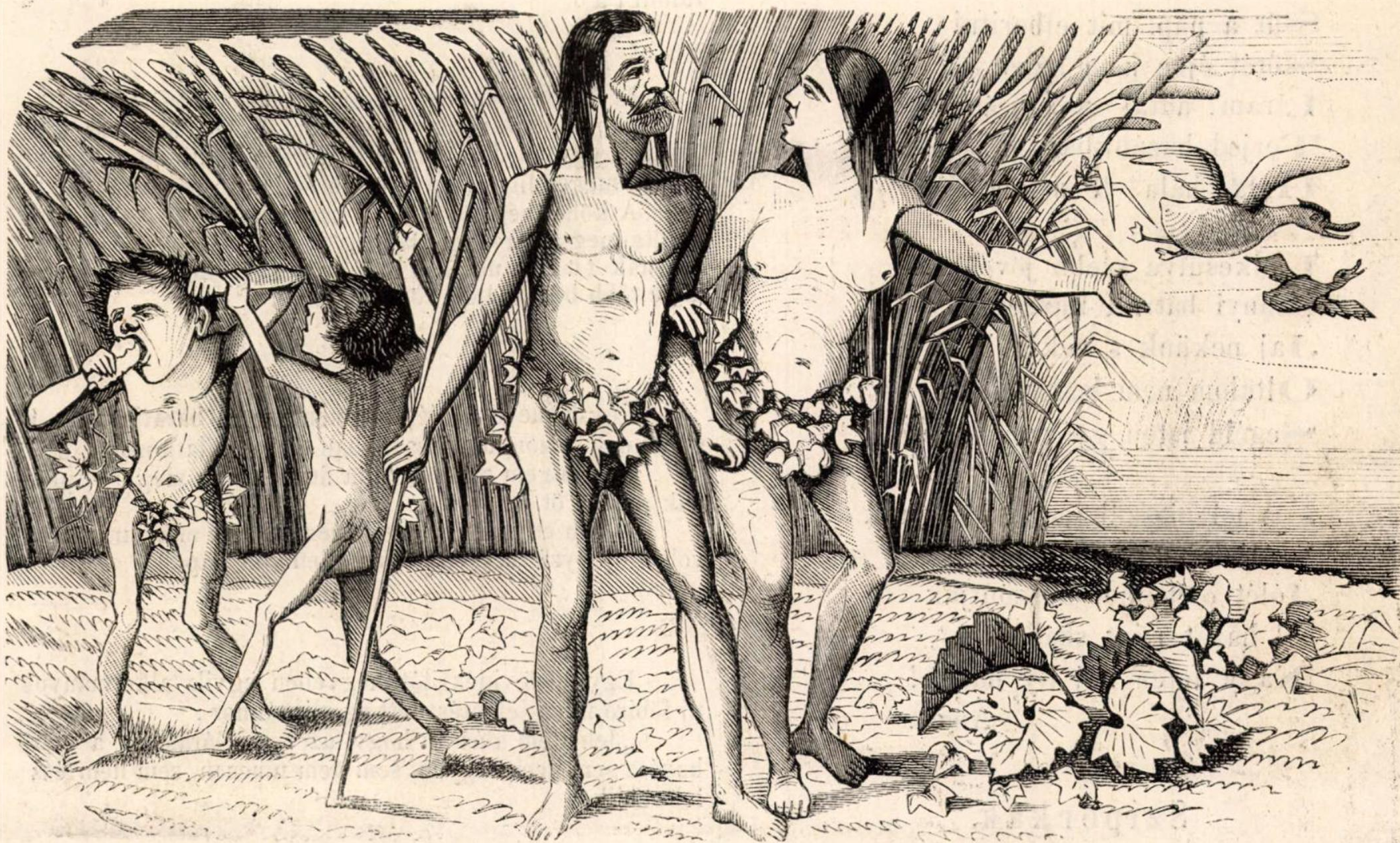
Most hát már azt kiáltjuk, hogy éljenek a derék szabadelvü székesfehérvári polgárok. Egy nagy lépést már tettek előre. Le velük, ki velük azokkal a miniszteri tanácsosságra éheskedő két kulacsosdi vezetőkkel, kik eddig a népet orránál fogva vezetgették bele a kulimászba.

Az e . . . gi járás válsztói igen örülnek, hogy képviselőjük oly bölcs és eszes. A minapi beszédében is minő szépen bebizonyitgatta, hogy jó dolog az a miniszteri tanácsosság.

No mi is azt mondjuk neki négy szemközt, hogy iparkodjék is mi hamarább megszerezni, hogy legalább legyen már egyszer alkalma annak a szegény járásnak h e l y e t t e m á s t v á l a s z t a n i.

a jövőben.

II.

Deák pártja azt állitotta a kvóta viták alatt, hogy a közösügyi alku után a népek jóléte fel fog virágozni és Magyarország egy paradicsommá lesz. Az ám, csakhogy Ludas Mátyi igy képzeli magának azt a boldog paradicsomot.

Egy jobboldali született törvényhozó a kvóta és státusadósság feletti viták alkalmával ugyancsak bőkezüleg osztogatta a milliókat a lajtántuliaknak.

Könyü volt neki, mert hiszen ő mágnássága ugy sem fizet egyebet abba a milliókba a kopfsteuernél.

Az „Esti Lapok“ 134 ik számában valami elátkozott kis z beleunva már Csernátony és Böszörményi elleni kapczáskodásaiba, a jelenlegi három élczlapba .... Ludas Matyi, Bolond Miska, és az Üstökösbe kötne bele ha tudna. A két utóbbi megfelel maga magáért, tehát csak a Matyi ellen szórt idétlenségre vágunk vissza. Azt mondja ugyan is ez a kis z, hogy a példabeszéd szerént sok lud disznót győz, s Ludas Matyinak kétség kivül sok ludja van, de még több disznója “

Igazat mond ez a kis z, mert nekünk bizon van hálá istennek ludunk is, libánk is, hanem van ám sok agyaras ellenünk is, — ecce a kis z-vel megint több van egygyel, ki Ludas Matyit megröfögte.

Azt beszélik a fővárosban, hogy Somsichot miniszterelnökké neveznék ki? E hirre alkalmasint az adott okot, hogy a képviselő ur mult szerdai ülésen a miniszterelnöki vörös bársonyszéket felpróbálta, hogy vajjon illenék-e bele.

Mi a jelszó?

Pezsg és forr a világ polgárosult népe,
A szent szabadság hő vágyaitól égve . . .
Mikép oda alatt —
Az elfojtott vulkán romboló hatalma,
Mig a bércz meghasad.

Küzd és forr a világ polgárosult népe,
Hogy ama magasztos dicső czélt elérje
Melyre ez van irva:
„Testvériség, mely a nemzetek létének
Méltóságát birja.“

Küzd és forr a világ polgárosult népe,
S halad — bár a zsarnok gátat vet elébe
Az egyenlőségnek.
Oh pedig hasztalan, mert e szó „előre“
Jelszava a népnek.

Szittya.

Kifáradt az ármány..

Kifáradt az ármány s retteg
Ostromolni népedet,
Süt a nap, mit elboritni
Sötét éjbe nem lehet.
Uram! adtál szabadságot,
Terjed hazánkban országod . . .
Hála! hála! te neked.

Lelkesülve szebb jövőért —
Annyi bátrak küzdenek,
Jaj nekünk s nekik ha égi
Oltalom nem lesz velek:
Segéld isten győzzenek!

És mi hisszük győzni fogunk . .
Látjuk már a nagy napot,
Jólét ölén, hol köszöntjük
E hazát mint szabadot:
Nagy Isten adj ily napot!
Ámen.

Sziporkák.

„Mondja csak kedves báró! férjhez menjek-e? három kérőm is van egyszerre“ kérdé egy divathölgy udvarlójától.

— Én azt gondolom szép nagysád, legjobban cselekszik, ha ugy tesz mint mamája — és soha se megy férjhez.

No már én semmiképen sem helyeslem ezt a sok tollharczot, a mi most a kormánylapokban Kossuth ellen folyik — jegyzé meg egy ujságfaló, barátja előtt.

— Szja pajtás! hát nem tudod, hogy az nem más mint csupán kenyérmezei viadal.

Egyik közösügyes s a quóta mellett dühösen agitáló képviselő annyira megszokta már az ellenmondást, hogy midőn a napokban Péczelre disznótorba hivták, midőn ablaka alatt az éji őr három órát kiáltott, felnyitotta ablakát és kikiáltott:

„Nem igaz mert már négy óra.“

Egy öreg ur dicsérvén egy csinos fiatal leánykát ez elpirult. Az öreg ur erre megcsókolta a leánykát s udvariasan igy menté ki magát:

„Bocsásson meg szép hugám! dicséretem rózsákat ültetett arczára, a közmondás pedig azt tartja: ki hol vet, ott arasson.“

Egy nő panaszképen emlité, hogy a leány az oltárnál elveszti szabadságát.

— Téved asszonyom — jegyzé meg egy jelenlévő férj, — sőt ott lesz csak igazán szabad — a férj pedig valódi rab.

Egy vidéki fiatal fertálymágnás a versirásra adta fejét s hogy azt a világ is megtudja, egyik hirneves költőnknek egy hordó finom bor mellett küldte meg birálat végett, megemlitvén: hogy a bor saját termesztménye.

A költő megköszönve a küldeményt, következőkép birálta meg a verseket: látszik, hogy ön nem korcsmáros borának tüzét nem enyhité vizzel, de verseibe egy kissé több bort kellett volna töltenie.

Egy hirneves festész, ki nem nagy barátja vala a papoknak, bizonyos társaságban ekép nyilatkozék:

„Ha engem az isten buta fiuval verne meg — papnak adnám őt.

— Ön egészen más véleményen van mint ura attya volt — jegyzé meg egy épen jelen volt pap.

Egy felső vidéki tót megyében egyik alkotmányos uj főbiró ilyen jelentést tett az alispánhoz:

„Jelentem alássan hogy az . . . i járásban a marhavész sem nem vagyon, sem nem nincsen, sem nem észleltetődik.“

Egy gazdag uzsorás forró hideg lázában lenyelte gyémánt inggombját.

Orvosa aztán, kinek a vallott kárról siralmasan panaszkodék, igy vigasztalta meg:

„No most legalább lesz önnek valami belső értéke is.

A nemzeti szinházban legközelebb egy uj vigjáték előadása alkalmával, a fiatal szerző a földszinti zártszékek egyikéről figyelvén darabja előadására, nyájasan kérdé a mellette ülőtől:

„Hogy tetszik ez a darab önnek uram?

— Azt meg kell adni neki, hogy egy igen jó oldala van . . .

„És mi az?“ kérdé örömmel a szerző.

— Az, hogy csak egy felvonásos. —

Most hátulról egy hang vág közbe:

„Még jobb lenne ez a darab — ugy mond — ha rövidebb lenne egy felvonással.

Ujév után tehát megkezdődik csakugyan az adóexecutió?

Bizony édes atyámfiai! könnyen megérjük még ebben a közösügyes boldog világban, hogy bennünket is nem szép szóval mint eddig, hanem igazán dobszóval licitálnak el.

A kormánypárthoz.

Urak! urak! drága urak!
Nagyon viszásan történik,
Hogy önök a nemzet kincsét
Könyelmüleg elfecsérlik.

Alkotmányunk legerősebb
Bástyái voltak a megyék;
Ki hitte, hogy hatvanhétben
E bástyákat tönkre tegyék?

Ki hitte, hogy az oszlopot
Mely az épületet tartja,
Ledöntse mint redves támaszt . . .
A Deákpárt szavazatja?

Alkotmányunknak ezután
Mi lesz a biztositója . . .
Mely azt a jogtalanságtól
És az önkénytől megóvja?

Semmi! semmi! és ha e hon
Öszvehull és szélylyel korhad,
Önök felelősök ezért . . .
— Tudják meg — az utókornak.

Az igazügy kortese.

Egy bornyunak tiz kötél.

Szelid jámbor természetü öreg ur az x . . . i pap. Nem sokat törődik ő a világ eseményeivel, a közösügygyel, kvótával, államadóssággal, csak hivei fizessék meg a papbért rendesen. Kedves élete hü párja azonban egy valóságos házsártos Xantippe, hanem még e sem képes az öreg urat kihozni áldott flegmájából, mert ha a csendes házi élet egére sötét felhő emelkedik, mi pedig gyakran meg történik, beveszi magát az öreg ur pókhálóval beszőtt bibliatékájába s addig motoszkál mint a tökbe esett egér a poros auktorok között, mig élete hü párja ki fujta magát, s ismét helyre áll a házi békesség.

Épen vásár vala X . . en. Az öreg ur tehát kiment a vásárba, hogy szét nézzen s egy két pipa dohányt őgyelgésében kiszihasson, meg hogy kedves élete hü párjának valami vásárfiát vegyen.

Már épen hazafelé szándékozék, midőn egy sátor előtt, előtte még egészen ösmeretlen peczkes köteleket pillant meg. Kérdi az öreg a kötelestől:

„Mire valók ezek a kötelek? Megértvén hogy azok uj találmányu bornyukötelek, eszébe jut, hogy hiszen van az ő kedves élete párjának egy szép kis bornyuja, mely kötél nélkül ugrándozik az udvaron, tehát most annak a számára venni kéne ezekből az ujmódi kötelekből.

„Hány kötél kell egy bornyunak édes barátom? kérdé a kötelest az öreg.

A köteles látván — hogy egy a világban tapasztalatlán komoly tudóssal van dolga, tréfából e vagy pedig jó vásár reményében felel:

„Elég egynek tiz kötél.“

Az öreg ur még is veszi jó áron a tiz kötelet s karjára vetve viszi nagy diadallal hazafelé.

„Nézd csak galambom Juliskám! hoztam neked vásárfiját s a kis bornyudnak kötelet,“ e szókkal támit be.

No csak a kellett, hogy kedves oldalbordája meglássa a vásárfiát — egy percz alatt kitört az égi háboru s alig maradt az öreg urnak annyi ideje, hogy megfoghassa a bibliotéka kilincsét s be meneküljön a fergeteg elől — özönlött felé a sok ékes titulus tiszteletes asszony ajakáról zápor eső módra.

„No lássa az ember a vén bolondot, egy bornyunak tiz kötelet veszen, ugyan mért nem vett már magának is egyet vén szamár! mikor lesz már esze, hogy igy csuffá hagyja magát tenni drága pénzért? óh óh!

Nincs olyan hosszu história a minek vége ne lenne — gondolá az öreg ur magában s szokott védő fegyverét a hallgatást használván, mig a fergeteg lecsilapult, poros bibliatékájában nyugodtan olvasgatta a mártirok történetét.

Kuriozumok.

Egy eredeti levél másolata.

Igen Tisztelt Uradalmi Fenséges Fő Herczegi Erdész Úr!

Remélem hogy Kérésemet Elfogadni Széveskedni fog leni és kérésemet nem fogja venni mert nem kérek semi újos lehetetlenséget csak egy Öl fát egy fél Ölt gömbölüt egy fél Ölet hasitvánt az árát nem tudom azért Bátor vagyok megkérni hogy részemre ki szolgáltatni Sziveskegyék kérésemet Elfogadni. Az esetben ha nem lenne az fent emlitet Öl fát remélem hogy fogja kérésemet Elfogadni és fát fog nékem küldeni és az esetben az fa kiadás alkalmával fog nékem enyi hányi sor irás küldeni és azonnal kötelezem Magamat azon soma pénzt elküldeni mint vólt Dicső Magyar Ország Fenséges Nádor Ispán és Vice Kirái vólt Leib Huszári Vóltam Jelenleg Kir! Alladalmi Országos Útbiztos S—don Maradok örökė Tisztelője az Teins Asszonyi kezét csókolom —nak kedves csalágyának Örökė Tisztelője.

Kelt S . . . don, November hó 27-én 1867.

H . . . es P . . . er

Tisztelője, — még most is Özvegy vagyok.

Epigramm

(Egy követhez, ki megválasztatásakor egy botot ajándékozott választóinak emlékül, melyet Kossuth 1848-ban állitólag nála hagyott.)

A mint felléptél követünknek: jelszavad ő volt,
S mert megválasztánk, pálczáját id' adád.
Jelszavad eldobván, ugy-e hogy nem
akarsz vele mást, — mint
Hogy mi is adjunk most, vissza neked botokat.

Jászladányi.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Nü nü vü Mihály gazda! ezothán már thübben leszönk ám a vásárun khevesebb lesz a rebakh, a mi eddig sem vult suk.

Mihály. Hogy hogy Iczikszomszéd?

Iczik. Hát thodja khend a herr vun Urmódi is ad khi valami féle „Pecsuvics" ojságot, hugy khunkuráljon „Lodas Matyival.

Mihály. Sohase féljen attól Iczik szomszéd! hiszen annak az ujságnak már a nevére is borsódzik a magyar ember háta. Nincs ennek a becsületes magyar népnek szomszéd! semmiféle pecsovics históriához gusztusa. Én ugyan felmerném fogadni, hogy a Matyi kedvellői közül nem hogy Ormódi, de még maga Deák Ferencz uram sem téritne meg egyetlen egy lelket se pecsovicscsá.

Iczik. Mondja meg khend Mihály gazda! melyik ojság lesz már liberálisabb **„A nép"** vagy pedig **„A nép szava"** majd meg lássa khend ezt a khét ojságut üszve konfundálja egymással a poblikom!

Mihály. De hogy konfundálja szomszéd! hiszen **„A nép szava"** czimü ujságon ott van a nép szabaditójának képe is. El is nevezte már a közönség Kossuth ujságának. Tehát ennek csak liberálisabbnak kell lenni, annyival is inkább, mivel **„A nép szava"** szerkesztője maga is a legszabadelvübb hazafiak közzé tartozott mindig, sohasem forditott köpönyeget, mig a **„Nép"** szerkesztője még most is Deákpárti ujságot szerkeszt s majd csak ujévkor csinál halblinkszet.

A czigány postás instántziája az olvasó közönséghez.

Na tistelt publikum!
Ehunla itt a tél,
Pedig a hidegtől
Még a csigány is fél.
Nincs kalapom, subám,
Ross bakkancsban járok,
Ujévre én is uj . . .
Uniformist várok.

A princsipálisom
Meg is igirte már,
Ha öt ezser ember
Ujra prenumerál.
Minek tagadjam el
Dukálna, jó volna —
Egy kis bagócskát is
Rágni hébe hóba.

De hiába kérek
A Mihály gazsdátul,
Ki Icsik somséddal
Itt diskurál hátul.
Azst mondja ükeme:
Pipája csak meg van,
De a trafik óta . .
Nem volt dohány abban.
Igazs én se láttam
Soha még fistelni,
Gondoltam tán Icsik
Nagy orrát kiméli?
Dehát most tudom, hogy
Addig nem less bagó:
Mig el nem pustul a
Sok trafik sagoló.

Instálom alássan
A publikumot hát —
Küldje be Matyinak
Azs egy forint quottát.
Mert ha nem les csizsma
Se kalap se suba?
Betalálok fagyni
Valami oduba.

Hozshatják astán majd
Jővendőre busan —
Azs előfizetést
Egy helyt akár husan.
Nem támadok én fel,
Nem én csak azsirt se . . .
Minek a gyorspostás
Ha nem less Matyi se?

Rajzoló **Ujházy**.] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Mihailovich.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.